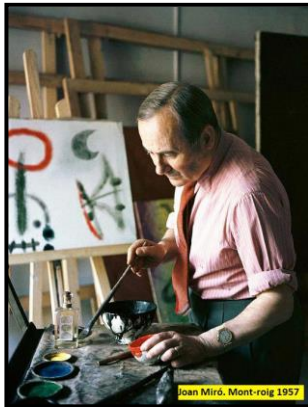

ressò mont-roigenc

D'UN BLAU INTENS I D'UN ROIG ENCÈS

Manuel Montoliu Bargalló

28-08-2025

“Soc més feliç anant amb suèter i bevent en porró entre els pagesos de Mont-roig que no pas a París entre duquesses en grans palaus i esmòquing”.

Joan Miró

Quan ja s'albira la proximitat de l'estiu i es busquen destinacions per a passar uns merescuts dies de descans jo m'atreveixo a recomanar-ne un que no és gaire lluny de

Girona i que ens pot il·lustrar en aspectes relativament poc coneguts de la nostra estimada Catalunya. Mont-roig del Camp, poble que conec molt bé per què és on va néixer la meva mare i on vaig passar uns estius d'infància i adolescència inoblidables. Actualment, té uns 14.000 habitants i l'agricultura i el turisme són les fonts principals de l'economia local.

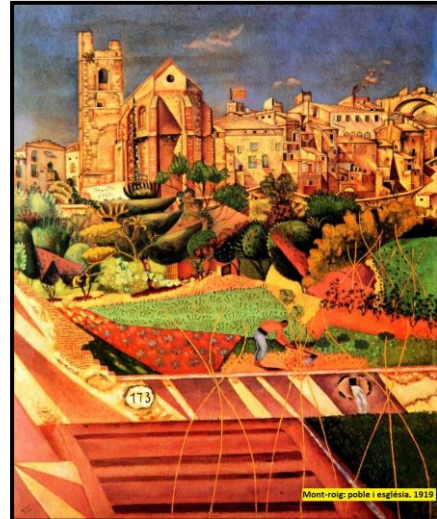
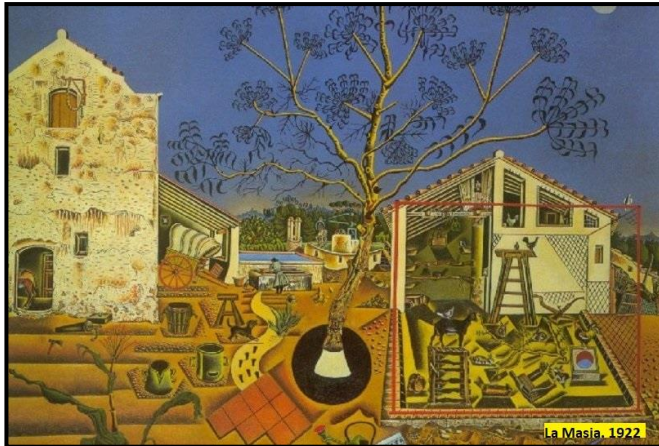
Aquells estius de fa més de 60 anys em van revelar un país preciós i una gent dura i treballadora que lluitava amb un terreny difícil de dominar però fàcil d'estimar. Mont-roig, per a un nen de ciutat com jo, era la llibertat, la naturalesa, els dies interminables, els jocs, la bicicleta, els amics i les amigues, però, sobretot, la família, especialment la meva padrina Mariana Gillemat, una excel·lent puntaire que abans de començar la guerra va perdre per una pneumònia el seu

fill gran de 18 anys, el meu oncle Benet i al cap de pocs dies, al seu marit, el meu avi Josep. La padrina es va quedar sola amb tres nenes petites, la meva mare, Amèlia i les meves tietes Maria i Montserrat. i va tirar endavant. Sento per la padrina Mariana una profunda admiració i ha estat una referència per a tota la meva vida, un exemple insuperable de rectitud, sobrietat i bondat. A tots ells els hi dedico aquestes línies escrites des de l'agraïment i l'estimació.

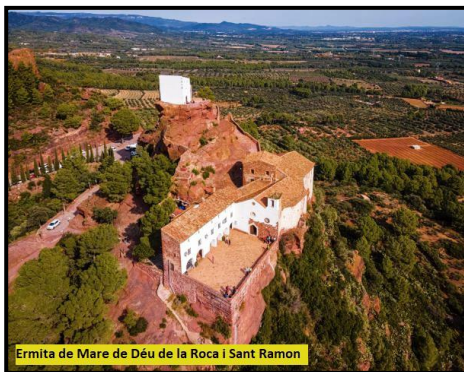
La meva padrina, Mariana Gillemat, al 1980

Probablement, aquesta gent de soca-rel, com eren tots els membres de casa de la meva padrina va ser un dels factors que van fer que el gran Joan Miró s'enamorés de Mont-roig del Camp. El clima, el paisatge i la gent són els components d'un escenari vital que com el mateix pintor reconeix: "Tota la meua obra és concebuda a Mont-roig", nascut el 20 d'abril de 1893 a Barcelona, va arribar a Mont-roig el 1911 on va recuperar la seva delicada salut.

L'ermita de la Mare de Déu de la Roca, Sant Ramon, la platja, el poble, el riu, el pont, la casa de la palmera són components bàsics de l'obra mironiana, però la seva peça clau és "La Masia". Tota la intensitat del cel de Mont-roig i tota la diversitat d'activitats d'una masia es veuen reflectides en un quadre que va donar a la National Gallery of Art, de Washington, Mary Hemingway, esposa de l'autor de "Per qui toquen les campanes?" i Premi Nobel de Literatura de 1954, Ernest Hemingway.

Voldria acabar amb una anècdota que els anys han redimensionat fins a la categoria de record singular. Les excursions en bicicleta tenien destinacions properes a la vila i la ruta a mar passava al costat del Mas d'en Miró. De vegades hi havíem parat a reposar a l'ombra i en alguna ocasió era el mateix artista, un prodigi d'amabilitat i hospitalitat, qui ens oferia personalment l'aigua fresca per a refer-se de la calor. No tinc cap record gràfic de la trobada, només viu per sempre en la meua memòria i el pas del temps fa que les històries millorin.

El "Mas Miró" actualment és visitable i al poble, on era abans l'església vella que es va cremar quan la guerra i posteriorment va ser un cinema, la Sala en dèiem, hi ha el "Centre Cultural Església Vella" de Mont-roig amb una programació diversa que mostra a través de la pintura i la fotografia, el treball dels creatius.